

Datum: 29.08.2026

Medij: Danas

Rubrika: Društvo

Autori: Milica Stevanović

Teme: Aleksandra Damjanović Sofronijević (Aleksandra Sofronijević); Ministarstvo građevinarstva,

Naslov: „Ovo je raspad sistema“

Napomena:

Površina: 587

Strana: 10

NAŠA PRIČA: Reporterka Danasa na Železničkoj stanici Novi Beograd, koja će do daljeg biti gradilište

„Ovo je raspad sistema“

Beograd // Voz staje na Železničku stanicu Novi Beograd, praktično mili. Kroz prozor voza pažljivo posmatramo raskopanu stanicu, građevinski materijal i otvorene iskopine, bez ikakve ograde. Reklo bi se da ovo više uznemirava, nego što bi možda to bio slučaj pre nekoliko godina, s obzirom na tragediju koja se dogodila upravo na Železničkoj stanici, u Novom Sadu. Tragedija koja je duboko potresla ovo društvo.

Izlazimo iz voza, putnici oko nas su vidno zbunjeni jer ne znaju kuda da krenu.

Jedan stariji gospodin daje vrlo simboličan komentar: „Šta je ova bauštela, je*ote!?“ Na velikim papirima koji su zalepljeni na tabli, piše: „Silazak stepenicama i prolaz kroz stanične prolaze do daljeg nisu mogući...“ Ali šta uopšte znači do daljeg? Zauvek? Kada smo upitali konduktera u vozu do kada će trajati, kako reče gospodin, ova bauštela, kondukter nam je odgovorio kratko i jasno: „Boga pitaj...“

Shvatamo da od četiri perona, rade samo dva, vrlo jednostavno, smer ka Beogradu i smer ka Novom

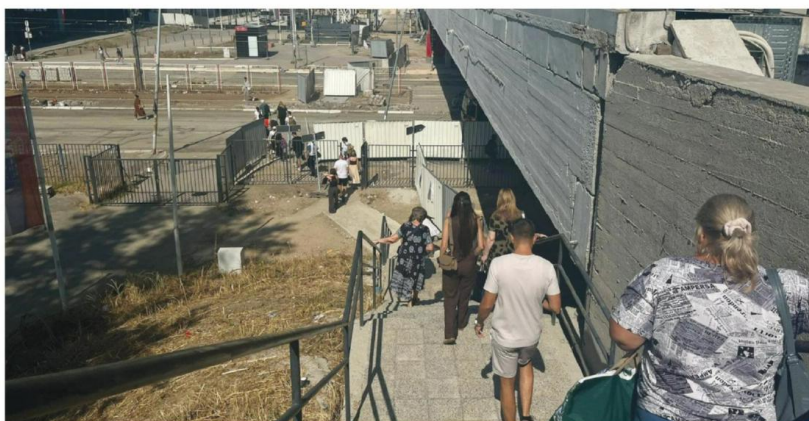

Foto: Milica Stevanović

Pazimo gde gazimo, jer je na više mesta istaknut znak koji ukazuje da obratimo pažnju jer se nalazimo na gradilištu, međutim, taj znak i nije preterano koristan jer nam je vrlo jasno da smo na gradilištu, pa valjda vidimo oko sebe, pomislili smo.

Začudeni i zbunjeni putnici silaze niz stepenice, svako svakog pita naj-

„ulovi“ jedino parče betona kako bi postavila svoju improvizovanu težu, dobila je, po svemu sudeći i novi radni zadatak, a to je pokazivač pravca.

Mogla bi da počne da naplaćuje ovu vanvremensku uslugu, pomislili smo: „Idite desno, pa onda na stepenice, a vi možete levo pa nastavite pravo, prodete one ograde...“ reklo bi se da su ovi razgovori išli u nedogled.

U mimohodu zaustavlja nas jedna žena i pita gde bi mogla da nađe taksi jer u gradilištu, negde očekivano, nema baš puno taksista. Kroz osmeh, jer vidno ni mi ne znamo kako da joj pomognemo, kaže: „Ovo je raspad sistema“.

Penjemo se stepenicama na drugi peron, jedan deka koji ide sa štapom nas je upitao gde se čeka voz za Novi Sad, odgovaramo da je to onaj drugi peron, a ne ovaj. Hvata

se za glavu. To znači da ponovo mora da side i da se ponovo popne, a već mu je teško da se kreće. Liftovi su naravno misaona imenica u ovom trenutku, mada koliko nas sećanje služi, ni ranije nisu bili preterano često u funkciji.

Šetamo se peronom i shvatamo da se čak i sa perona vrlo jasno vide iskopine u betonu ispod kojih se vidi tlo do kog ima nekoliko metara. I tu se ponovo vraćamo na početak. Možda bi pre nekoliko godina sve ovo bilo samo još jedno beogradsko gradilište. Još jedna „bauštela“, kako je rekao gospodin kog smo sreli čim smo izašli iz voza.

Ali više nije isto. Nakon pada nadstrešnice na železničkoj stanici u Novom Sadu, kada je poginulo 16 ljudi, prizor raskopanog perona, otvorenih iskopina i putnika koji tumačaju kroz gradilište teško je posmatrati samo kao privremenu ne-

■ Jedan stariji gospodin daje vrlo simboličan komentar: „Šta je ova bauštela, je*ote!?“ Na velikim papirima koji su zalepljeni na tabli, piše: „Silazak stepenicama i prolaz kroz stanične prolaze do daljeg nisu mogući...“ Ali šta uopšte znači do daljeg? Zauvek? Kada smo upitali konduktera u vozu do kada će trajati, kako reče gospodin, ova bauštela, kondukter nam je odgovorio kratko i jasno: „Boga pitaj...“

prijatnost. Možda baš zato i ne čudi što se na stanici, osim pitanja gde je koji peron, sve češće nameće i ono mnogo jednostavnije: da li je ovde uopšte bezbedno?

I tako, valjda, funkcioniše železnička stanica Novi Beograd: niko nema plan, ali svi veruju da čovek ispred njih zna nešto više. Jedna gospođa, koja već neko vreme pokušava da pronađe put do svog perona, samo odmahuje rukom.

„Ovo vam je kao rijaliti“, kaže. „Pustiš ljude i čekaš da vidiš ko će prvi da pronađe izlaz.“

Izlazak sa stanice, međutim, ne znači i kraj problema. Tek tada počinje potraga za gradskim prevozom. Okolina je raskopana, stajališta pomerena, a autobusi zbog radova i izmena saobraćaja više ne idu uobičajenim trasama.

Ponovo se oslanjamo na jedinu dostupnu navigaciju, ljude oko sebe. Gledamo gde idu, pa idemo za njima. Ako neko zastane, zaustanemo i mi. Ako promeni pravac, menjamo ga i mi. Informacije o tome gde se tačno nalazi stajalište i koji autobus kada saobraćaja teško je pronaći, pa se putnici snalaze kako umeju.

Ispostavlja se da do centra nije dovoljno pronaći izlaz sa stanice. Potrebno je pronaći i pravi autobus, a zatim se nadati da će on zaista stići tamo gde smo krenuli.

Milica Stevanović

Foto: Milica Stevanović

Sadu, međutim doći do ova dva perona predstavlja pravu muku.

Sve je zatvoreno, radovi su svuda. Kuda poći? Odlučujemo se na vrlo smislenu radnju, a to je: „kud svi tu i mali Mujo“, odlučujemo da pratimo kuda idu ostali putnici. Valjda oni znaju. Pravo stado. Silazimo stepenicama, prasi-ne koliko hoćeš.

važnije pitanje u tom trenu - kuda sada? Nikom ništa nije jasno, ali kada prodete jedno tri barikade i udahnete malo prašine, konačno, makar delimično, izadete iz gradilišta.

Odlučujemo da odemo do drugog perona, ne bismo li videli koliko je (ne)prohodno. Žena koja prodaje različite dinduve ispod Železničke stanice, koja je uspeła da

Od Novog Beograda do centra - 90 minuta

Od Novog Beograda do centra trebalo nam je oko sat i po vremena. Put koji bi u uobičajenim okolnostima trebalo da bude znatno kraći pretvorio se u još jedno lutanje kroz gradilišta, izmene trasa i premeštena stajališta. Međutim, ministarka građevinarstva, saobraćaja i infrastrukture Aleksandra Sofronijević u aprilu je najavila da bi radovi na Železničkoj stanici Novi Beograd trebalo da budu završeni do kraja godine. Možda će žena koja prodaje dinduve na gradilištu na kraju zaista i profitirati od novonastale situacije. Ako ništa drugo, ideju za brzu zaradu već ima, samo bi joj, izgleda, trebalo predložiti da počne da naplaćuje uslugu pokazivanja puta.

